

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

Catherine
Ryan Hyde

Täiesti
tavalline
poiss

Romaan

Originaali tiitel:
Catherine Ryan Hyde
Just a Regular Boy
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandus. Nimed, tegelased, asutused, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikel eesmärkidel. Igasugune sarnasus tõeliste elus olevate või surnud isikutega ja seos tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary-Soudant

Text copyright © 2023 by Catherine Ryan Hyde, Trustee, or Successor Trustee, of the Catherine Ryan Hyde Revocable Trust created under that certain declaration dated September 27, 1999. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E03440424
ISBN 978-9916-31-320-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1. Remy

Esimene peatükk

Mis meid ees ootab

Remy Blake oli viieaastane, kui ta isaga viimast korda Pocatellost ära sõitis. Sügaval sisimas Remy ei uskunud, et see *oli* tõesti viimane kord. See tundus võimatu. Siiski tegi see, et isa seda pidevalt kordas, teda närviliseks.

„Aga ma võin Lesterile *kirja* kirjutada,“ ütles ta, sest talle oli öeldud, et seal, kuhu nad lähevad, ei ole telefoni. „Kui ma ütlen, mida ma kirjutada tahan, siis võid sa selle minu eest kirja panna. Eks ole?“

„Ei.“

„Miks mitte?“

„Sest seal ei ole postkasti.“

„Kas me ei võiks siis nii kaua sõita, kuni mõne juurde jõuame?“

„Selleks kuluks terve päev. Ja mida me sinu arvates bensiini asemel kasutaksime? Peale selle natukese, mis me hädaolukorras ja mootorsae jaoks kaasa võtsime, ei ole seal bensiini.“

„Me võiksime lihtsalt bensiinjaama minna, nagu me kodus teeme.“

„See *ongi* nüüd meie kodu, poeg, ja seal ei ole bensiinjaamu.“

Remy istmel nihelemine väljendas ebamugavustunnet, mida ta oli püüdnud kogu hingest varjata. Ta tahtis alati isale uhkust valmistada, aga see tähendas, et ta pidi olema sitke ja julge. Kuid Lester oli tema parim sõber – oli olnud juba sellest ajast peale, kui nad mõlemad kõn-dima õppisid – ja see oli raske.

„Kas ma ei võiks talle sinu mobiiltelefoniga helistada?“

Isa naeris.

Ajal, mil Remy ootas temalt oma küsimusele vastust, võttis isa flanellsärgi taskust sigaretipaki. Ta raputas sellest ühe sigareti välja ja süütas selle hõõguva torukujulise sigaretisüütajaga, mille oli veoki armatuurlaua küljest võtnud.

Mõlemad aknad olid alla keritud ja tuul piitsutas Remy juukseid vastu tema silmi, kuid asi oli seda väärt, sest nii ei pidanud ta väga palju seda kohutavat suitsu sisse hingama.

„Seal ei ole levi,“ ütles isa tüki aja pärast, „sest seal ei ole mobiilimaste.“

Remy mõtles vahel, kas isa viivitab vastamisega nii kaua selleks, et püüda panna teda ennast vastuseid välja nuputama. Kuid ta ei suutnud kunagi õiget vastust välja mõelda, nii et ta lootis, et asi pole selles.

„Mis seal siis üldse *on*?“ küsis Remy.

See oli julge tegu, sest tema hääletoon väljendas selgelt, et ta oli selle küsimusega üsna lähedal nurisemisele.

„Poeg,“ ütles isa hääletoonil, mida ta kasutas oma uhkeldavate kõnede pidamisel, „seal ülal, meie uues kodus, on meil kõige tähtsam, mis inimesel üldse olla saab – vabadus. Ja suurim vabadus, mis olla saab, on vabadus elada üle see, mis meid ees ootab. Kui sa seda üle ei ela, siis pole sul midagi. Mitte miski ei ole ellujäämisest tähtsam.“

Remy polnud isalt kunagi küsinud, mis neid siis ees ootab. Ta arvas, et ei tahagi seda teada.

Kui nad kohale jõudsid, magas Remy sügavalt. Isa pidi ta ärkvele raputama.

Ta lootis, et isa kannab ta õlal voodisse, nagu oli vahel teinud. Selle asemel tõsteti ta jalule ja oodati, et ta ise kõnniks. See oli eesootava halvaks eelaimuseks, kuigi sel hetkel oli see vaid ähmane tunne kuskil kaugemas ajusopis.

Ta ei teadnud sellest kohast veel midagi, kuna oli pime. Imelikult pime. Tegelikult polnud Remy kunagi varem sellist pimedust näinud ega ette kujutanud. Sel ööl kuud kas ei ole või pole see veel tõusnud –

Remy ei teadnud, kumb on õige. Polnud mingit tänavavalgustust ega naabrite verandalt paistvat valgust, sest nagu ta hiljem teada sai, ei olnudki neil naabreid.

Ta oli oodanud, et isa võtab laterna või taskulambi – ta oli kindel, et oli näinud isa selliseid asju kaasa pakkimas. Kuid selle asemel süütas isa ainult üksteise järel toosist tikke, luues tillukesi valgustäppe, mille järgi kõndida.

Oli külm ja täiesti vaikne.

Aegamisi ja tikusähvatuste vahepeal kobamisi edasi liikudes, silmas Remy ukseaugu ähmast piirjoont, kui nad majja astusid ja tema jalad puudutasid põrandalaudu, mis vabastas ta hirmust, et tema uues maailmas on ainult muldpõrand.

„Pane tuled põlema,“ ütles ta paigal seistes ja püüdes enda ümber ringi vaadata.

Toas polnud põrmugi soojem, kui oli olnud teekonnal auto juurest majani.

Isa naeris. „Siin ei ole lampe,“ ütles ta.

„Kuidas siin lampe ei ole?“

„Siin ei ole elektrit.“

„Aga hiljem ikka tuleb?“

„Sa ei paista asjast aru saavat,“ ütles isa.

Remy tundis vöökohal tugevaid käsi. Ta tundis, kuidas isa tõstis ta oma pea kõrgusele ja asetaski õhukesele madratsile.

„Jää uuesti magama,“ kostis isa.

„Oota. Millest ma aru ei saa?“

„Siin metsas ei ole elektrit. Ei saagi kunagi olema. Siin ei ole elektrijuhtmeid. Siin ei ole elektriposte. Siin on metsik loodus. Jää nüüd magama ja ma näitan sulle hommikul, mis on mis.“

Remy tõmbas end õhukesel madratsil külili lebedes kerra ja värises. Ta leidis üheainsa kareda teki ja tõmbas selle endale peale. Sellegipoolest plagisesid tema hambad edasi ja tema põis oli ebamugavalt täis.

„Kus tualett on?“ küsis ta vaikselt ja tema sõnad tundusid nagu veidi ebaviisakalt vaikust lõhestavat.

Isa naeris taas.

Remy oleks tahtnud küsida, miks kõik, mida ta ütleb, äkki naljakas on, kuid see oleks tundunud isa autoriteedile väljakutse esitamisenä, sellepärast ta seda ei teinud.

„Igal pool,“ ütles isa natukese aja pärast.

„Kuidas saab tualett igal pool olla?“

„See on seitsmekümne hektari suurune tualett. Kas hirved või karud küsivad, kus tualett on? Nad teevad häda lihtsalt sinnasamasse, kus nad on.“

„Kas siin on karusid?“ küsis Remy, kelle silmad tundusid pimeduses suured.

„Idahos on igal pool karusid. Sa ju tead seda.“

„Pocatellos nad küll meie tänavale ei tulnud.“

„Siin ei ole tänavaid.“

See oleks pidanud Remyle selle aja peale juba selge olema.

„Mida ma siis teen?“

„Võin sulle tikud anda ning sa võid õue minna ja ühe puu välja valida.“

„Üksinda?“

„Üksinda jah. Nii õpid sa tugev olema.“

„Ah soo.“

Remy jäi tükiks ajaks vait. Ta ei küsinud tikke ega luba õue minna. Ta otsustas, et püüab häda ära kannatada.

Kuid peagi pidi ta suure külmatunde tõttu riskima teise kergelt kaebliku küsimuse esitamisega.

„Kas siin küte on?“

„Siin on puudega köetav ahi,“ vastas isa. „See kütab sellise väikese toa väga kiiresti soojaks. Kuid see jääb homme õhtuks. Ma ei saa ju ometi praegu pimedas puid lõhkuda või mis?“

Remy ei vastanud.

Tema silmad olid hakanud pilkase pimedusega peaaegu juba harjuma. Ta nägi, et lagi on üsna madalal tema pea kohal, kuid see oli kõik, mida ta nägi.

„Kas tahad minu tekki?“ küsis isa.

See tuli nii ootamatult, et jahmatas Remyt.

„Ei,“ vastas Remy. „Siis hakkaks ju *sinul* külm.“

Jälle pikk vaikus.

Remy tundis kõhus ebameeldivat tunnet. Hirm pani tal kõhus keerama. See oli tuttav tunne, kuid varem oli ta seda tundnud vaid lühikest aega. Ainult seni, kuni ohtlik olukord oli möödas. Vähemalt ühes mõttes oli see tõi. Selle dramaatilise juhtumi puhul igatahes. Teisel, palju märkamatumal moel oli see olnud seal juba ema surmast saadik ja see oli aina kasvanud. Tegelikult ei teadnudki ta täpselt, miks see oli kasvanud. Ta teadis ainult seda, et see näis olevat seotud isa tegevuse jälgimisega. Sellega, mida isa ütles ja tegi.

Remy kartis, et kõhus oleva ebamugavustunde ja plagisevate hammaste tõttu ei jää ta enam uuesti magama.

„Kuule, isa?“ küsis ta vaikselt.

„Ma ei taha, et sa mind enam isaks kutsud.“

„Ah soo,“ ütles Remy, olles rohkem šokeeritud, kui tema lihtsast vastusest välja paistis. „Kelleks ma siis pean sind kutsuma?“

„Royks.“

„Miks?“

„Sest see on mu nimi.“

„Aga miks...“

Ta ei jõudnudki küsimust lõpetada.

„Sest isa tähendab võimu. Ülemus tähendab võimu. Kõige suurem võim on valitsuse käes. Ja võim tähendab orjastamist. See on lihtsalt võimu enda kätte koondamine. Kõik tahavad kõigi ja kõige üle valitseda. Ma ei kasvata sinust orja. Sellepärast ei pea sa enam kellegi ees kummardama, kaasa arvatud minu ees. Oleme mõlemad vabad mehed. Me oleme võrdsed.“

Remy ei vastanud midagi.

Tegelikult ei saanud Remy isa jutust mitte midagi aru. Ometi tundus tema peas olevat mingi sõnatu mõistmine.

Sel hetkel, kuigi ta ei oleks osanud seda määratleda või selgitada, mõistis Remy, et tema lapsepõlv on möödas.

Kui Remy hommikul ärkas, oli väljas juba valge.

Ta oli riietega maganud. Ta polnud isegi tenniseid jalast ära võtnud.

Ta oli mingis tillukeses lihtsas majas. See polnud suurem kui Pocatello nende vana ühe auto garaaž. Seal ei olnud kööki ega teisi tube. Mitte mingit mööblit peale kahe platvormidel asuva üheinimesevoodi, kusjuures tema oma asus lae lähedal nagu lakapeasel. Seal oli ümar puudega köetav raudahi, mida isa oli maininud, ja ainult üks väike määrdunud aken.

Isa majas ei olnud.

Remy ei teadnud, kuidas oma asemelt alla saada, ja tema madrats tundus märg. Alguses süüdistas ta selles instinktiivselt maja. Ilmselt laseb katus läbi. Kuid vedelik tundus õrnalt soe ja tuttava lõhnaga.

Aeglaselt ja järk-järgult loksus kõik tema peas paika – ta oli oma suureks häbiks tõenäoliselt voodit märjanud.

Ta keeras end kõhuli ja vingerdas üle platvormiääre, jäi hetkeks sõrmede abil rippu ning potsatas siis majakese puitpõrandale, põrutades läbi õhukese tennisetalla päkki. Alles siis märkas ta platvormi teises otsas olevat rohmakat rippredelit.

Tema riided olid tema enda uriinist läbi imbunud. Tema juuksed olid kuklas sellest niisked. Ta teadis, et tema pea kohal olev voodi on endiselt märg. Kogu see olukord oli tema jaoks nii alandav, et ta otsustas seda lihtsalt mitte tunnistada.

Ta vahetab riided ära, kui isa riided autost tuppa toob, aga ei midagi enamat. Kui tema voodi on õhtul magama minnes ikka veel märg, mida see ilmselt ongi, siis kannatab ta selle lihtsalt ära.

Tema kõht tõmbus näljast valusalt krampi ja suu oli ebameeldivalt kuiv, sest ta oli öö otsa lahtise suuga maganud. Tema hambad tundusid kleepuvad ja mustad, nagu ta poleks neid nädalaid pesnud. Niipalju kui ta aru sai, ei saa ta selles suhtes midagi ette võtta.

Ta avas majakese ainsa ukse ja pilgutas külmas hommikuvalguses silmi. Ta nägi ainult puid ja nende okste vahelt läbi tungivaid päikesekiiri.

Isa polnud kusagil näha.

Remy eksles enda arvates umbes tund aega metsas ilma isa leidmata. Ta jälgis hoolikalt päikese suunda ja püüdis maja nägemisulatuses hoida. Kui ta selle silmist kaotas, püüdis ta hoolikalt meelde tuletada, kuhupoole peab minema, et see uuesti paistma hakkaks.

Tema näljatunne muutus juba muret tekitavalt suureks ning tühi kõht muutis ta nõrgaks ja pani pea veidi ringi käima.

Kui ta kõndis – päikesekiired läbi kõrgete puude silma paistmas, siis puuokste taha kadumas, siis jälle välja tulemas ja teda pimestamas – kuulis ta kaugemal mingit häält.